

Niskasten sukuseuran
jäsenlehti 1/2026

Niskaset

Puheenjohtajan palsta

Hyvät sukulaiset

Sukuseuramme työ perustuu vahvoihin juuriin, jotka ulottuvat kauas menneisyyteen. Sukumme vaihteita tutkittaessa on henkilötasolla päästy aina 1500-luvulle saakka. Tiedämme, että Niskasten kantaisät elivät Pielavedellä, josta suku on vuosisatojen kuluessa laajentunut Kainuuseen, Keski-Pohjanmaalle, Keski-Suomeen sekä vähitellen kaikkialle maahamme ja edelleen ympäri maailmaa. On vaikuttavaa ajatella, kuinka yhdestä paikasta lähtenyt suku on kasvanut laajaksi ja monimuotoiseksi verkostoksi.

Kun tarkastelemme menneitä sukupolvia, voimme vain kuvitella, millaisia koettelemuksia he ovat kohdanneet. Sukumme kantaisien elämässä on varmasti ollut paljon vaikeuksia ja epävarmuutta. 1600-luvun lopun suuret nälkävuodet koettelivat koko kansaa ja vaativat raskaita uhrauksia. Pian niiden jälkeen Suuri Pohjan sota ajoi suomalaisia piilopirtteihin ja monet maanmiehemme joutuivat pakkosiirtolaisuuteen. Myöhemmätkin ajat toivat mukanaan kärsimyksiä: pikku viha, Suomen sota sekä 1860-luvun ankarat nälkävuodet jättivät syvät jäljet ihmisten elämään.

Itsenäisyyden aikana maassamme on käyty neljä sotaa, jotka ovat koskettaneet lähes jokaista suomalaista sukua. Myös Niskasten suvussa on kannettu vastuuta kotirintamalla ja rintamalla, menetetty läheisiä ja rakennettu elämää uudelleen

sodan jälkeen. Aiempien sukupolvien sitkeys, periksiantamattomuus ja usko tulevaan ovat mahdollistaneet sen, että me saamme tänään elää vakaammissa oloissa kuin monet esi-isämme.

Epävarmuus leimaa kuitenkin myös omaa aikaamme. Maailman tapahtumat muistuttavat meitä siitä, että turvallisuus ja hyvinvointi eivät ole itsestäänselvyksiä. Juuri tällaisina aikoina suvun merkitys korostuu. Yhteys omiin juuriin antaa voimaa ja perspektiiviä: kun tiedämme, mistä tulemme, ymmärrämme paremmin myös sitä, mihin olemme menossa. Niin kuin menneet sukupolvet ovat selvinneet, mekin selviämme.

Sukumme piirissä on nytkin lukuisia hienoja esimerkkejä siitä, miten kovalla työllä ja sitkeällä yrittämisellä on päästy hienoihin tuloksiin. Eräs näistä on luettavissa sukuseuramme hallituksen varapuheenjohtaja Eero Niskasen elämästä kertovasta kirjasta, Tiivin tarina. Suosittelen!

Kiitän lämpimästi kaikkia sukuseuramme jäseniä, kaikkia, jotka tekevät työtä sukuseuramme hyväksi ja pitävät yllä yhteishenkeä. Yhdessä voimme varmistaa, että Niskasten suvun tarina jatkuu vahvana myös tulevaisuudessa.

Virkistävää kesää kaikille lehtemme lukijoille toivottaen

Hannu Niskanen

Huolenpito

Mielenkiintoinen sana on tuo suomen kielen huolenpito. Siis pitää huolta; kun ajattelen sanaa, niin mieleen tulee, että sillä onkin oikeastaan toisistaan vastakkaiset merkitykset. Ja riippuu varmaan lukijan/kuulijan kulloisestakin elämäntilanteesta kumman puolen merkityksen ymmärtää ja kokee vahvemmin itseään koskevaksi.

Ensimmäinen puoli huolenpidosta on, että minä pidän huolta jostakin. Koen asiat tehtäväkseni ja minulle annetuksi. Siihen liittyy vastuu ja velvollisuudet, jotka täytetään. Siihen liittyy huolehtiminen siitä, että asiat sujuvat ja ihmisistä ja heidän tarpeistaan huolehditaan. Tähän yhdistyy myös se, että olen huolissani, huolestunut, jopa joskus peloissani esimerkiksi läheisten puolesta.

Toinen puoli huolenpidosta on kokemus, että minusta huolehditaan. Minusta välitetään ja minun tarpeeni tiedetään ja saan apua, kun sitä tarvitsen. Saan siis olla vapaa ja luottavainen, että asiat sujuvat, joku hoitaa.

Näiden kahden puolen ristivedossa sitä aika lailla eletään. Kuinka huolehtia, pitää huolta niin ettei lipsu ennalta murehtimisen ja pelokkaan arkuuden puolelle. Silloin ei uskalla eikä rohkene tehdä mitään.

Ja samalla kertaa kuitenkin pitäisi välittää ja luottaa siihen, että läheiseni saa tarvitsemansa huolenpidon ja pärjää kyllä.

Läheisten asiat, huolenpito heistä koskettaa monia meistä nyt ja tulevaisuudessa. Että miten heitä hoidetaan, kuka hoitaa, saako läheiseni sellaista hoitoa, mitä tarvitaan kulloisessakin elämäntilanteessa. Näiden kysymysten kanssa joudutaan usein vaikeisiin tilanteisiin. Mutta yksi asia on kuitenkin varma, Jumalan huolenpito ei ole riippuvainen meistä, eikä ihmisten päätöksistä. Tuon huolenpidon varassa voi myös levätä ja saamme rukoilla virren sanoin:

"Elävä toivo anna, suo, että voimani alttiiksi tahdon panna myös toisten parhaaksi.

Haltuusi, Isä, annan perheeni, kotini. Käsiisi kaiken kannan, jää meille turvaksi." Virsi 533:5

Marjo Niskanen
Nurmon kappeliseurakunta

Pappien rooli viime sotiemme aikana

Suomen luterilainen papisto sodan syttyessä

Talvisodan syttyessä maamme luterilaisen papiston määrä oli noin 1200. Heistä päätoimisia sotilaspappeja oli noin 30, eli noin 2,5%. Sodan syttyminen muutti tilanteen. Ennen sotaa puolustusvoimien suunnitelmissa oli lähdetty siitä, että kriisitilanteessa tarvittaisiin noin 100 sotilaspappia. Tämä määrä osoittautui kuitenkin täysin riittämättömäksi. Niinpä talvisodan sotilaspappien määrä kohosikin selvästi suunniteltua suuremmaksi, yli kolmeen sataan, eli neljännekseen koko maamme papistosta. Heitä palveli paitsi sotilasorganisaation eri tasoilla, myös sotasairaaloissa, varuskunnissa ja koulutuskeskuksissa. Puolustusvoimien hengellistä työtä johti pappi, jonka virkanimike oli sotarovasti.

Papiston ottamista sotilas-sielunhoidon tehtäviin rajoittivat paitsi siviiliseurakuntien tarpeet, myös ankara upseeripula. Seurakuntien papeista rintamalle kutsutut olivat pääosin nuoria pappeja. Heitä olisi luonnollisesti tarvittu seurakunnissaan erityisesti kriisiajan oloissa. Suurella osalla heistä oli reserviupseerin koulutus. Siksi heitä olisi tarvittu upseerin tehtävissä ja siinä tehtävässä moni pappi toimikin. Jos olette lukeneet Antti Tuurin Talvisota-teoksen tai nähneet siitä tehdyn elokuvan, muistanette, että joulun lähestyessä Pohjanmaan miehet sanoivat, etteivät ole koskaan viettäneet joulua ilman joulu-evankeliumia. He tiesivät, että naapurilohkolla oli joukkueenjohtajana pappi ja lähtivät pyytämään häntä jouluhartauden pitoon. Pappi aluksi hangoitteli, mutta suostui ja hartaus pidettiin.

Talvisodan alettua kirkko oli liitetty osaksi kansallista puolustustaistelua. Ylipääällikkö, marsalkka Mannerheim totesi päiväkäskyssään maamme taistelevan kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta. Taistelu ei siis ollut kirkossa vain sotilaspapeiksi kutsuttujen osa, vaan kaikkien pappien ja koko kirkon osa. Seurakuntatyössä jatkaaneet papit tukivat kansakunnan puolustustaistelua perustyöllään - julistuksella, opetuksella, diakoniatyöllä ja sielunhoidolla. He pitivät myös yllä maamme väestökisteriä, hoitivat kirkolliset toimitukset ja saivat tärkeän osan kaatuneiden huollon viime vaiheessa.

Hannu Niskanen

Talvisodan murros

Monelle papille sota ja kutsu sotilastehtäviin merkitsi todellista murrosvaihetta. He tulivat "kirkosta" ja olivat yhtäkkiä "maailmassa". Takana heillä olivat seuratuvat, ompeluseuran alku-hartaudet, rukouspiirit, kahvitarjoilut kastemaljan äärellä, "pastori nyt ottaa ensin", liturgiset vaatteet ja edestakaiset käännökset alttarilla.

Yhtäkkiä seurakunta ei enää ollut kirkossa-kävijöiden pari prosenttia, vaan sataprosenttinen suomalaisten miesten jyhkeä, kiroileva maailma. Papeille oli yllätys, että sotilaat osallistuivat aktiivisesti hengellisiin tilaisuuksiin. Vihollisen tulimyrskyssä moni joutui miettimään sitä, mikä elämässä oli tärkeää. Rintamalla raportoitiin tapahtuneen jopa hengellisiä herätyksiä, mutta kokonaisuutena arvioiden voidaan ehkä puhua tietynlaisesta hengellisen elämän syvenemisestä. Tämä muuten on näkynyt näihin aikoihin asti. Hengelliset tilaisuudet ovat pitkään olleet kaikkein suosituimpia veteraanien tapahtumia ja kaikki isoimmat tapahtumat ovat yleensä alkaneet

jumalanpalveluksella. Myös veteraanien läheinen suhde omiin sota-ajan pappeihinsa säilyi loppuun asti.

Tästä hengellisen elämän syvenemisestä otan yhden esimerkin. Helsinkiläinen Ässä-Rykmentti (JR 11) muodostettiin pääosin Pitkäsillan pohjoispuolisten työläiskaupunginosien miehistä. Upseeristo taas oli suurelta osin Pitkäsillan eteläpuolen herraspoikia. Punaiset ja valkoiset tai heidän poikansa taistelivat nyt rintarinnan. Talvisodan aattona rykmentin pappi järjesti ehtoollisenvieton Kuolemanjärven kirkossa. Myöhemmässä raportissaan hän kertoi, että vaikka rykmentin miehistössä oli poikkeuksellisen paljon kirkkoon kuulumattomia, muutamaa yksittäistä poikkeusta lukuun ottamatta kaikki osallistuivat ehtoolliselle. Ideologiset, poliittiset ja uskonnolliset rajat olivat siinä hetkessä kadonneet.

Hengellinen toiminta jatkosodan aikana

Kesällä 1941 syttynyt jatkosota ymmärrettiin Suomessa – nimensä mukaisesti – talvisodan jatkona. Tilanne oli kuitenkin toisaalta myös erilainen, sillä Suomi kävi jatkosotaan paremmin valmistautuneena kuin talvisotaan. Tämä koski myös hengellistä toimintaa. Pappien määrä oli nyt selvästi suurempi. Heidät oli sijoitettu pataljoonatasolle, eli yksi pappi noin tuhatta miestä kohti. Kaikkiaan noin tuhat pappia toimi sodan aikana sotilastehtävissä, samanaikaisesti enimmillään heitä pappeja oli kenttäharmaissa noin 500.

Papistossa eli myös vahva isänmaallinen innostus. Taistelu ateistista kommunismia vastaan, heimoaate ja toiminta kansakunnan eheyttämiseksi nähtiin tärkeäksi. Jatkosodan alkuvaiheessa luterilaisessa papistossa esiintyi jopa kannatusta saksalaislähtöiselle ajatukselle sodasta ”ristiretkenä” länsimaisen kulttuurin puolesta ateistista bolševismia vastaan. Ristiretkihenki laantui viimeistään Saksan Stalingradissa vuosien

1942–43 vaihteessa kokeman tappion myötä. Kirkollisen työn johto ohjeisti sotilaspappeina toimineet silloin entistä tarkemmin keskittymään pappien perustehtävään, evankeliumin julistamiseen.

Hyökkäysvaihe oli varsin verinen. Tämä merkitsi hengellisen työn keskittymistä kaatuneiden huoltoon, yksilölliseen sielunhoitoon, miesten rinnalla kulkemiseen, haavoittuneiden luona viivähtäisiin.

Kenttäpiispan virka perustetaan

Hyökkäysvaiheen alettua myös hengellistä työtä armeijassa haluttiin vahvistaa. Pappien toiminta oli saavuttanut vastakaikua ja arvostusta etulinjan korsuista päämajaan asti. Tästä syystä pyrittiin vahvistamaan myös sotilassielunhoidon johtajan, sotarovastin asemaa. Hänen alaisuudessaan myös toimi suuri määrä kirkon pappeja, jopa enemmän kuin hiippakuntien piispojen alaisuudessa. Päämajasta ja sotilaspapeilta kirkon suuntaan tehdyt aloitteet eivät aluksi kuitenkaan tuottaneet tulosta.

Kun presidentti Risto Ryti kohta jatkosodan alettua, 11.7.1941 myönsi sotarovasti Johannes Björklundille kenttäpiispan nimen ja arvon, myös kirkolliskokous teki syksyn aikana asiaa koskevat säädösmuutokset. Ylipäällikkö, marsalkka Mannerheim oli osaltaan tukenut tätä muutosta ja ilmaisi vahvan tukensa paitsi sotilaspappien työlle, myös työn johtajalle Johannes Björklundille henkilökohtaisesti. Marraskuussa Päämajassa järjestettiin tilaisuus, jossa Ylipäällikkö luovutti henkilökohtaisena lahjanaan kenttäpiispan ristin.

Huoli moraalista asemasotavaiheen aikana

Vuoden 1942 alkupuolella alkanut, noin kaksi ja puoli vuotta kestänyt asemasotavaihe, merkitsi uutta

haastetta sotilas- ja muiden pappien työlle. Erityistä huolta kannettiin sotilaiden ja koko kansakunnan moraalisesta kestämyksestä sodan jatkuessa. Asemasodan aikana sukupuolitaudit ja alkoholi-ongelmat lisääntyivät. Papeille lankesi kuin luonnostaan moraalinen vartijan tehtävä, sillä herätysliikkeiden sävyttämä suomalainen kristillisuus oli perinteisesti ollut vahvasti moraalisesti painottunutta. Kuvaavaa on, että sotilaspappien määrä oli juuri asemasotavaiheen aikana suurimmillaan, siis kuten edellä mainittiin noin 500. Tämä kansakunnan moraalisen selkärangan vahvistaminen oli luonnollisesti myös siviilipappien keskeistä työtä.

Sotilaspapit tehostavat toimintaansa

Papiston toimintaa tehostamaan ja kehittämään perustettiin lokakuussa 1942 - osana laajempaa aseveliliikettä - Asevelipapit ry, joka kenttäpiispan myötävaikutuksella saavutti nopeasti vahvan aseman puolustusvoimien hengellisessä työssä. Asevelipappien ajatuksena oli kokonaisvaltaisen sielunhoidon ihanne, ihmisen tukeminen hengellisesti, henkisesti ja aineellisesti. Tämän tavoitteen toteuttamiseksi ryhdyttiin kehittämään erilaisia avustustoiminnan muotoja.

Erityisen tärkeää oli tiedotus- ja julkaisutoiminta. Yhdistys ryhtyi järjestämään hengellisiä asemiesiltoja. Vuoden 1943 aikana asevelipappien järjestämät tilaisuudet tavoittivat 150 000 ihmistä. Määrä kasvoi vielä suuremmaksi, kun hengellisiä asemiesiltoja ryhdyttiin radioimaan. Asevelipapeille uskottiin myös sodan ajaksi vastuu radion hartauksista.

Yhdistyksen äänenkannattajaksi tuli Koti ja Kasarmi -lehti, jonka 50 000 kappaleen painoksesta huomattava osa jaettiin rintamalla olleille. Asevelipapit aloittivat myös julkaista kirjasia, joissa käsiteltiin hartaudellisia, teologisia, aseveljeyttä ja etiikkaa käsitteleviä kysymyksiä. Tavoitteena oli ennen muuta sotilaiden moraalinen vahvistaminen. Samaan tavoitteeseen tähtäsivät asevelipappien julkaisemat postikortit ja joululehdet. Mielenkiintoinen oli myös heidän julkaisemansa

korsukuvasarja, jolla pyrittiin kilpailemaan saksalaisen Signal -lehden arveluttavina pidettyjen naiskuvien kanssa.

Sodan loppuvaihe

Kesällä 1944 alkanut Neuvostoliiton suurhyökkäys merkitsi jälleen siirtymistä asemasodasta liikuntasotaan. Sotilaspappien toiminnassa korostuivat nyt samat tekijät kuin hyökkäysvaiheen aikana. Sielunhoidon avulla tuettiin mahdollisuuksien mukaan taistelijoiden jaksamista. Taistelujen päättyminen aselepoon syyskuussa merkitsi papeille aiempaa parempia mahdollisuuksia hoitaa omaa ydintehtäväänsä. Monet aseveljet hyvästelivät toisensa ja lähtivät uuteen vaiheeseen koruttomasta, metsään rakennetulle alttarille katetusta ehtoollis-pöydästä tai tilanteen salliessa peräti kirkossa pidetystä jumalanpalveluksesta.

Sodan loppuvaiheeseen kuitenkin kuului vielä Lapin sota. Kirjailija Antti Tuuri on teoksessaan Rauta-antura kuvannut sitä, ja samalla hyvin arvostavasti sotilaspapin työtä. Tuurin kuvaama pappi asettuu heikoimpien puolelle. Hän pitää huolta haavoittuneista ja vangituistakin. Hän ei ole niinkään julistaja, vaan ennen kaikkea konkreettinen miesten rinnalla kulkija.

Evakkouden haaste

Siviilipapeista erityisen vaikeiden haasteiden eteen joutuivat ne, joiden seurakunta joutui lähtemään evakkotielle. Tämä tuo meille ensisijaisesti mieleen menetetyt Karjalan seurakunnat, mutta kysymys oli paljon laajemmasta määrästä seurakuntia. Talvisodan jälkeen solmitussa Moskovan rauhassa Suomi joutui luovuttamaan vajaan kymmenesosan alueestaan, jolla oli asunut 12% maan väestöstä. Luterilaisista seurakunnista 44 menetti koko alueensa ja 25 seurakuntaa alueensa osittain. Nämä seurakunnat kuuluivat pääosin Viipurin hiippakuntaan, mutta myös Porvoon hiippakunta menetti siihen kuuluneet Viipurin ruotsalaisen ja saksalaisen seurakunnan. Kuopion hiippakunnan seurakunnista kolme menetti alueitaan osittain ja Oulun hiippakunnasta kaksi – Kuusamo ja Salla. Hangon kaupunki- ja maaseurakunta menettivät kokonaan alueensa, koska Hanko jouduttiin luovuttamaan Neuvostoliitolle tukikohtaksi.

Jatkosodan alettua alkoi myös paluumuutto luovutetuille alueille. Tämäkin oli papeille suuri haaste. Usein seurakunta oli rakennettava uudestaan. Rakennuksia ja hautausmaita oli tuhottu ja häväisty. Taloudelliset haasteet olivat suuria. Suurhyökkäyksen alettua Kannaksella kesällä 1944 jouduttiin taas evakkotielle. Seurakuntien jäsenet tulivat jälleen hajotetuiksi eri puolille maata. Heidän hengellinen hoitonsa oli siksi erityisen vaikeaa. Seurakuntien ja niiden jäsenten evakkotie ei päättynyt vielä tähän. Niin sanotun Lapin sodan aikana jouduttiin evakuoimaan kaikki Pudasjärvi – Kuusamo -linjan pohjoispuoliset seurakunnat joko Pohjois-Ruotsiin tai eteläisempään Suomeen. Pohjoisten seurakuntien evakkotie kesti lokakuusta 1944 kevääseen tai kesään 1945, jonka jälkeen odotti vaativa jälleenrakennus. Rauhansopimuksessa Suomi joutui luovuttamaan Neuvostoliitolle Petsamon alueen ja seurakunnan sekä Porkkalan alueen, mikä merkitsi, että Kirkkonummen ja Degerbyn seurakunnat menettivät pääosin alueensa ja seurakuntalaiset joutuivat evakkoon runsaaksi kymmeneksi vuodeksi.

Kaatuneiden huolto

Kaikkiaan sotiemme vuosina yli 90 000 suomalaista menetti henkensä. Kaatuneiden huollon järjestämisestä muodostuikin yksi pappien keskeisimmistä tehtävistä. Sen myötä muodostui kansainvälisestäkin ainutlaatuinen käytäntö, jossa kaatuneet tuotiin omille kotiseuduilleen. Alkuperäinen suunnitelma oli ollut kaatuneiden hautaaminen kenttähautausmaihin rintamalinjojen taakse. Omaisten vetoamukset ja vapaussodan aikainen käytäntö antoivat osaltaan tukea vainajien kotiin tuomiselle. Päätös asiasta tehtiin tammikuussa 1940. Mainittakoon, että tällä käytännöllä oli aluksi varsin vaikutusvaltaisia vastustajia. Itse marsalkka Mannerheim arveli, että asemilla seisovat ruumisjunat voisivat murtaa kansakunnan taistelumoraalia. Lopputulos oli kuitenkin päinvastainen. Sankarihautajaisista muodostui hengellis-isänmaallisia tilaisuuksia, jotka tukivat omaisia ja vahvistivat kansan taistelutahtoa. Myös sotilaille merkitsi paljon se tieto, että kaatumisenkin kohdatessa heistä pidettäisiin huolta.

Kaatuneitten huollon ensi vaiheen rintamalla hoitivat Kaatuneiden evakuoitikeskukset (KEK), joista kaatuneet kuljetettiin kotiseuduilleen. Usein KEKin johtajana toimi sotilaspappi. Sankarihautajaisten toimittajina olivat usein seurakuntien papit. Erityisen vaikea tehtävä oli surusanoman vienti omaisille. Isoissa seurakunnissa, joissa yhteydet olivat huonoja, rovasti käveli tai pyöräili viemään surusanomaa. Luulen, että pappia on pitkään jännitetty ja pelätty, johtuu osittain tästä. Hän ei ollut sota-aikana odotettu vieras, vaan ihmiset pelkäsivät papin nähdessään, ettei hän vain kääntyisi meidän pihatiellemme. Surusanoman vienti vaati papilta erityistä sielunhoidollista taitoa.

Viime sotiemme kaatuneiden huolto jatkuu edelleen. Vuonna 1992 Venäjän kanssa solmitun valtiosopimuksen perusteella toteutetuissa etsinnöissä, on löydetty ja kotiutettu noin 1600:n suomalaisen sotilaan jäänteet. Heistä reilu neljännes, noin 450 on tunnistettu. Nämä tunnistetut on haudattu pääosin omien kotiseurakuntiansa sankarihautausmaihin. Tunnistamattomina on haudattu noin 1100 sotilaamme jäänteet – pääosin tänne Lappeenrannan suurelle sankarihautausmaalle. Ja edelleen papit ovat mukana tässä työssä. Oma tehtäväni on vuodesta 1995 alkaen usein ollut näiden sotavainajien kotiuttamiseen liittyvän hartauden toimittaminen Viipurin Pietarin-Paavalin kirkossa. Rauhanaajan sankarihautauksia ovat toimittaneet niin sotilas- kuin siviilipapitkin.

Lopuksi

Papin työn merkitystä on usein vähätelty. Kriisiaikojen kokemukset kannattaa kuitenkin muistaa. Ihmisten uskonnollisuus aktivoituu yleensä vaikeina aikoina. Amerikan-juutalainen feministikirjailija Esther Vilar on mielestäni osunut naulan kantaan sanoessaan, että "heittelehtivässä lentokoneessa ei ole ateisteja". Siksi uskon, että maassamme tarvitaan pappeja myös tulevaisuudessa.

Hannu Niskanen
Kenttäpiispa

Uudistettua sukukirjaa tekemään

Vuonna 2017 valmistui sukukirjamme Uudisraivaajan henkeä ja sen 400:n painos myytiin loppuun seuraavana vuonna.

Hallitus päätti kokouksessaan huhtikuun 11. päivä aloittaa uudistetun ja täydennetyn sukukirjan kokoamisen. Paljon on kymmenessä vuodessa muuttunut. Koska kaikki halukkaat silloin eivät olleet saaneet tietoa rekisterin keräämisestä, on aiheellista ottaa kirjasta uusi tarkistettu laitos. Tavoitteena on, että tämän vuoden loppuun mennessä lähetetty aineisto työstetään valmiiksi ensi vuoden aikana, niin että uudistettu kirja on esittelyssä ja myynnissä vuoden 2027 sukupäivillä Äänekoskella.

Sukutietokannassa on noin 25.000 henkilöä. Tietoja hallitaan Sukujutut-nimisellä ohjelmistolla, johon voi nimien, syntymä- ja kuolinaikojen tallentamisen lisäksi liittää henkilöön liittyviä tekstejä ja kuvia.

Voit auttaa asian etenemistä:

- Ilmoittamalla korjaukset entisiin tietoihin.
- Lähettämällä edellisestä painoksesta puuttuvat sukutietosi.
- Päivittämällä tiedot ajantasaisiksi (esim. syntyneet tai poisnukkuneet).
- Tiedottamalla asiasta niille sukuun kuuluville, joiden tiedot puuttuvat rekisteristä.

Sukutietoja voi lähettää Antti Niskaselle, sähköposti: rekisteri.niskanen@kolumbus.fi tai muille hallituksen jäsenille. Kerättävien tietojen kyselykaavake on internetissä osoitteessa: www.niskaset.info/sukutiedot

Voit lähettää rekisteritiedot myös postitse osoitteeseen:

Niskasten sukuseura ry. Näätätie 16 A 00800 HELSINKI

Paras tapa olisi tallettaa ja lähettää tiedot jollakin sukututkimusohjelmalla. Tietosuojalaki vaatii asianomaiselta luvan hänen tietojensa keräämiseen ja julkistamiseen sukukirjassa.

Hannan Aeto-kahvilassa Siilinjärvellä kokousta Niskaset vas. Hanna, Hannu, Eero, Tuula, Markku ja Jouko.

www.niskaset.info

Autotallista maailmalle – Eero Niskasen ja Tiivin tarina

Eero Niskasen elämäntarina on kertomus sitkeydestä, työn arvostamisesta ja uskosta yhdessä tekemiseen. Pitkään kypsynyt ajatus oman tarinan kirjaamisesta sai lopulta muodon teoksena, joka kokoaa yhteen sekä henkilökohtaiset elämänvaiheet että Tiivi Oy:n kasvun vuosikymmenten ajalta.

Niskasen juuret ovat 1950-luvun maaseudulla, vaatimattomissa oloissa. Lapsuus ilman sähköä, arkinen työnteko ja koulumatkat suksilla rakensivat pohjan elämänasenteelle, jossa ahkeruus ja periksi antamattomuus ovat keskiössä. Käänteikohtana voidaan pitää isän hankkimaa traktoria, joka avasi näkymän uudelleen ajatteluun – tehokkuuteen, teknologiaan ja yrittäjyyteen.

Yritystoiminta sai alkunsa pienesti autotallissa lasinleikkuusta. Perhe eli tiiviisti mukana alkuvaiheista lähtien, ja yrityksen kasvu kulki rinnakkain perhe-elämän kanssa. Haapajärven Lasi Oy:stä kehittyi vuosien saatossa Tiivi Oy, joka kasvoi paikallisesta toimijasta merkittäväksi valtakunnalliseksi yritykseksi ja tärkeäksi työllistäjäksi.

Matka pienyrittäjästä

kansainvälisen yrityksen johtoon ei syntynyt yksin. Niskanen korostaa erityisesti yhteishengen merkitystä: työtoverit, yhteistyökumppanit ja asiakkaat ovat olleet keskeisessä roolissa yrityksen kehityksessä. Avoimuus, rehellisyys ja keskinäinen luottamus muodostivat perustan niin sanotulle ”tiiviläiselle hengelle”, joka kantoi myös haastavien aikojen yli.

Kirja toimii samalla kiitoksena kaikille niille ihmisille, jotka ovat olleet mukana matkassa – henkilöstölle, asiakkaille, yhteistyökumppaneille sekä perheelle, jonka tuki on ollut ratkaisevaa. Teos rakentuu paitsi muistoista myös laajasta haastatteluvaiheistosta, mikä tuo tarinaan monipuolisia näkökulmia eri vuosikymmeniltä.

Eero Niskasen ja Tiivin tarina on esimerkki suomalaisesta yrittäjyydestä parhaimmillaan: siitä, miten vaatimattomista lähtökohdista voidaan kasvaa merkittäväksi toimijaksi, kun mukana ovat kova työ, rohkeus ja luottamus ihmisiin.

Mikä Niilosta tuli isona?

**Koodaaja?
Meemisuunnittelija?
Data-analyytikko?
Tekoälylobbari?
Lehden toimittaja.
Nuoriso-ohjaaja.
Lastenkodin johtaja.
Tiedotussihteeri.**

Niskasten sukuseuran pitkäaikainen puheenjohtaja Niilo Niskanen kertoo juuri ilmestyneessä kirjassaan ***Pohjois-Suomen polut saarnastuoliin*** työelämävuosistaan ja paljon muustakin vuosilta 1964–1977. Kirjan toinen osa valmistuu painosta kesään mennessä.

Pienen pojan haave oli, 'kun saisi kilon nautoja, jotta voisi rakennella autoja'. Vasara ja monet muutkin työkalut ovat sopineet Niilon käteen vuosien varrella varsin hyvin. Mutta erityisesti kynän ahkera käyttäjä hän on ollut koko ikänsä. Opiskeluaikana etenkin äidinkielen opettaja kannusti häntä kirjoittamiseen.

Toinen haave oli näytteleminen. Kavereidensa kanssa Niilo perusti ryhmän Hulivili Seura. Hän kirjoitti ryhmälle näytelmiä, joita myös ohjasi. Esityksiä harjoiteltiin ahkerasti kodin lähellä olevalla lautataapelilla. Myöhemmin aikuisiällä Niilo on kirjoittanut useita näytelmiä eri tilaisuuksiin.

Sadat ovat ne lehtikirjoitukset sekä saarnat ja puheet, joita Niilo on pitänyt useissa Pohjois-Karjalan kirkoissa ja eri tilaisuuksissa. Kaiken hän on huolellisesti tallentanut ja säilyttänyt. Ajatus niiden julkaisemisesta syntyi Irman ja Niilon muutettua muutama vuosi sitten Savonlinnasta Nurmekseen.

Lisää tietoa kirjasta: nniskanen2@gmail.com.

Irja Juntusen Kirkkotaulu

Sotkamon seurakunta perustettiin vuonna 1647, jolloin se erotettiin Paltamon emäseurakunnasta. Ensi vuonna seurakunta täyttää 380 vuotta. Se on yksi Kainuun vanhimmista seurakunnista.

Seurakunta tilasi sotkamolaiselta taiteilijalta Irja Juntuselta *Kirkkotaulun*. Taulu julkistettiin, esiteltiin ja luovutettiin seurakunnalle toisena pääsiäispäivänä. Tilaisuudessa Irja Juntunen kertoi taulun syntyvaiheista. Irja on vuosien varrella menettänyt viidestä lapsestaan kolme, nuorin 7-vuotias poika traagisesti tapaturmaisesti. Taulun tunnelmaan kuvaa talvi-iltaa, kun hän miehensä kanssa menee käymään lastensa haudoilla.

Irja Juntusen maalaamassa Ämmänsaaren kirkon alttaritaulussa *Lasten evankeliumi* on Irjan viiden lapsen lisäksi ystäväperheen tytär ja poika. Alttaritaulusta kerrottiin Niskaset-lehdessä 1/2021.

Irja Juntunen on Niskasten sukuseuran pitkäaikainen jäsen. Hän on syntynään Suomussalmelta. Hänen mummonsa oli omaa sukuaan Niskanen.

Kirkkoherra Heikki Nissisen kiitokset ja kukat taiteilija Irja Juntuselle.

Hääpäivästämme muistoja

Sukulaisvierailumme aikana Vuokatissa kävimme myös yllättäen tapaamassa arvon Jouko Niskasta hänen kodissaan joulun jälkeen 2025. Siellä keskustelimme nykytapahtumista ja muistelimme menneitä Niskasten suvun (lähi)historiaa. Jouko sai idean pyytää meiltä hääpäivästämme kirjoituksen sukulehteen. Meille muistot ovat olleet aina mielen sopukoissa ja sysäyksen saatuamme 'tuumasta toimeen' tallentamaan kokemaamme.

Vuonna 2007 joulukuun 15. päivänä, ikimuistoisena vuonna, kauniin kesän ja syksyn jälkeen kaikki meidän elämässämme positiivisesti muuttui. Talvisen kuulas pakkaspäivä koitti. Voiko olla aurinkoisempaa hetkeä elämässä kuin oma hääpäivä!

Puolen päivän aikoihin kutsuvieraita alkoi saapua Vuokatinrantaan. Tunnelma sisällä oli sanoin kuvaamaton avatessamme Suomen Raamattu-opiston leirikeskustalon oven. Sanoimme tärkeän "tahdon" ja tahdomme vieläkin jatkaa jännittävän ja antoisen yhteistä matkaa.

Juhlissa juontaja totesi leikkimielisesti tulleen sähkeen presidenttiparilta ja he onnittelevat meitä ja pahoittelivat, etteivät päässeet päällekkäisen virkamatkan takia osallistumaan juhlaamme.

Hääohjelmassa painottuivat myös hengelliset elämänohjeet, kun oikotietä onneen ei totisesti ole. Hyvä luottaa Jumalan apuun toista tukien puhaltuen

yhteen hiileen ja vaikeissakin hetkissä huumori ja rukous helpottaa ja auttaa. Jäi kiitollinen mieli kaikesta kuulemastamme yhteisen taipaleemme alkamiselle ja iloa tuottavista yllätysohjelmista!

Morsian Ruut Vehkakoski ja sulhanen Jari Niskanen.

Häävieraskirjastamme poimittua: "Onnea ja siunausta elämäänne ja kiitos kivasta hääjuhlasta, kakku oli hyvää! Ruutille marjaisaa jatkoa ja Jarille ruutia elämään!"

Jännittävä ja hauska huipentuma oli Jouko Niskasen järjestämä rekiajelu. Lunta oli jo kertynyt hyvän rekikelin verran. Hetken kuluttua hevospäivä tarttui suitsiin kiinni ja mutisi hevoselle jotain rauhoitellen tätä. Kokoon-tuneelle yleisölle häävieraiden keskellä alkoi supina kiertää: 'kuka mahtaa olla hevospäivä?'

Hääkampauspäivä pysyi hyvin koossa, kun hevonen ei onneksi taitavissa käsissä lähtenyt laukalle. Lumi narskui reen jalasten alla ja hevosen kavioissa.

Näin aika on rientänyt ja me sen mukana. Vaikka Keski-Pohjanmaan ja Kainuun murteemme poikkeavat toisistamme, niin on ajatuksemme kuitenkin yksimielinen!

Vuokatissa tämä sama ympäristö on ottanut meidät aina vastaan ystävällisesti. Vaikuttavinta on edelleenkin kotiKainuun kaunis luonto tuttuine paikkoineen ja ystävineen.

Jouko: Asun vanhassa rintamamiestalossa, jossa ovikello ei toimi ja portaissa liikkuminen on tosi vaarallista. Miten tämä liittyy Ruutin ja Jarin häätjuhlaan? Ei mitenkään.

En ollut vielä oikaissut itseäni iltanokosille, kun keittiön ikkunaan koputettiin. Avattuani oven ulkona hytisivät pienessä pakkasessa Ruut ja Jari. He kertoivat tulleen matto-ostoksille. Pyysin heidät sisälle ja aloin esitellä syksyn aikana valmistuneita räsymattoja. Kolmesta matosta syntyi kaupat – eli kahdestatoista syksyn 'tuotannosta' neljäsosa sai kodin. Kerroin periaatteen, että jos ei ole tyytyväinen mattoihin, ne voi 14 vuorokauden aikana palauttaa. Mutta rahoja ei palauteta!

Kahvipöytäkeskusteluissa Ruut ja Jari kertoivat häätjuhlastaan Vuokatinrannassa, jonka järjestyksessä minä olin ollut mukana. Aivan olin äimän käkenä. Olin täysin unohtanut koko jutun. Eipä muisti pelaakaan kuten ennen, jolloin elämä oli edessä ja tukka takana. Sitten muisti alkoi palailla kuten Uno Turhapurolla – pätkittäen.

Viitisen vuotta sitten luulin eka kerran tavanneeni Jarin. Silloin ehdotin Jarille liittymistä sukuseuran jäsenyyteen. Sen jälkeen olemme tavanneet sukupäivillä ja useita kertoja täällä Vuokatissa. Viimeksi kuukausi sitten, jolloin sain kuulla, että matot ovat kotoutuneet Vuosaareen oikein hyvin, arvioni mukaan paremmin kuin yksikään maahanmuuttaja.

Lehden toimitus pyytää sukuseuran jäseniltä ja lehden lukijoilta muisteluja, tarinoita, haastatteluja, runoja, valokuvia, esittelyjä Niskasten omistamista yrityksistä – ja kaikkia mahdollisia tuotoksia.

Lähetä sähköpostilla niskjo@hotmail.com tai kirjeellä os. Jouko Niskanen, Peltokatu 5, 88600 SOTKAMO.

Kiitokset tähän lehteen aineistoa toimittaneille!

Mikon matkassa – sukuseuran kesäpäivät Äänekoskella 2027

Edellisessä sukuseuramme lehdessä kirjoittelin elokuvaohjaaja Mikko Niskasen vanhemmista, sisaruksista sekä kesäpäivien ohjelmasta. Tässä jutussa keskityn enemmän Mikkoon itseensä.

Mikko oli seitsemänvuotias, kun ensimmäisen kerran pääsi elokuviin (John Ford 600 urhollista) isä Uunon kanssa. Elämys oli voimakas, lähtemätön. Siitä lähtien kaikki elokuvaan liittyvä kiehtoi väkevästi mieltä. Elokuvan näkeminen herätti myös näyttömöllisen ilmaisutarpeen. Mikko näytteli jo 8-vuotiaasta asti Äänekosken työväentalolla pienissä tehtävissä, myöhemmin Konginkankaan Nuorisoseuran näyttämöllä isommissa.

Kerroinkin edellisessä jutussa, että perhe oli muuttanut Konginkankaan Liimattalan kylään pienviljelijäksi. Mikko oli 13-vuotias, kun lähti kotoaan, pelloilta kesken työpäivän. Tuli jotakin sanaharkkaa isä Uunon kanssa. Äiti Lempi laittoi evästä ja Mikko lähti. Äiti arveli kai, että routa porsaansa kotiin ajaa.

Ensin Konginkankaan kirkolle, sukulaistaloon ja sieltä eteenpäin. Mikko oli aluksi metsätöissä. Pari vuotta meni metsänleimaajana. Sen jälkeen Mikko hakeutui autoasentajan oppiin Jyväskylään. Kävi opin ja pääsi autonasentajaksi.

Jatkoi Jyväskylässä teatteriharrastusta. Liittyi näytelmäkerhoon ja näytteli iltanäyttelijänä Jyväskylän Työväenteatterissa. Sitä tietä sai suositukset teatterikouluun ja siitä haarautui aikanaan pääsy omalle uralle, elokuvaan. Elokuvaan Mikko tuli v.1955, aluksi ollen Toivo Särkän palveluksessa järjestäjänä sitten apulaisohjaajana.

Neuvostoliittolainen ohjaaja Mihail Romm kävi luennoimassa Suomessa. Hän korosti sitä, että "elokuvan tekemistä ei voi oppia, sitä voidaan vain opiskella". Elokuvan täytyy virrata tekijänsä suonissa. Mikko lähti opiskelemaan Moskovaan.

Neuvostoliiton Yleisliitolainen Elokuvakorkeakoulu oli viisivuotinen. Mikko sai Suomen Unesco-toimikunnan vuoden stipendin. Kieltä taitamaton opiskelija ei tietenkään voinut suorittaa koko tutkintoa yhdessä vuodessa. Mikko päätyi ratkaisuun, että opiskelee kieltä niin pitkälle kuin ehtii ja saman tien katsoo elokuvia niin paljon kuin suinkin.

Haki lisävuotta ja sai uuden stipendin. Pääsi seuraamaan nimekkäiden ohjaajien työskentelyä. Neuvostoliitossa Mikko solmi uuden avioliiton, järjestyksessä toisen, Armenianlaisen tytön Margariitan kanssa. Elämä tuon värikkään vaimon miehenä kesti seitsemän vuotta.

Moskovassa Mikko teki myös käsikirjoituksen ensimmäiseen pitkään elokuvaansa Pojat. Suomeen palattuaan Mikko jatkoi entisellä työnantajallaan Toivo Särkällä. Särkkä luki Poikien käsikirjoituksen ja aikaa myöten hyväksyi sen.

Mikko: Kaksi kertaa elämässäni olen todella uskonut työni onnistumiseen. Ensimmäinen kerta oli, kun sain Poikien ohjauksen. Toinen kerta, kun aloin tehdä Surmanluoteja.

Mikko ohjasi uransa aikana yhteensä 14 pitkää elokuvaa. Ohjaustöiden lisäksi Mikko teki useita lyhytelokuvia ja näytteli kymmenissä elokuvissa.

Mikko voitti urallaan yhteensä 6 Jussi-palkintoa. Hän oli yksi kaikkien aikojen palkituimmista suomalaisista elokuvaohjaajista.

Mikko on myös isossa roolissa Äänekoskella järjestettävien kesäpäivien ohjelmassa. Tule sinäkin Äänekoskelle kulkemaan Mikon matkassa. Olen käyttänyt jutun lähteenä Ea Rahikaisen kirjaa Mikko Niskanen Vaikea rooli.

Mikko ja Sakari-veli elokuvasta Kahdeksan surmanluotia.

Laitalan Mikko, Sakari ja hänen vaimonsa Liisa.

Palvelukseen halutaan! Niskasten sukuseuran jäsentietojen ylläpitäjä

Tehtäviin kuuluu sukuseuran jäsenten tietojen ylläpito:

- nimi- ja yhteystietojen muutosten kirjaaminen
- uusien jäsenten kirjaaminen
- poistettavien poisto jäsentiedoista (eroavat, kuolleet, maksamattomat)
- jäsenmaksujen kirjaaminen pankin tiliotteen mukaan

Jäsentiedoista tulostetaan jäsenlehtien osoitteet ja jäsenmaksut. Tulostetaan myös "karhukirjeet" niille, joiden jäsenmaksu ei ole tullut perille. Näitä tehtäviä olen hoitanut Microsoftin Excel ja Word ohjelmilla.

Tähän tehtävään ilmoittautuneille opastan mielelläni nykyiset menetelmäni.

Antti Niskanen

email: rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

Tietoja jäsenistöstä

Sukutietokannassa on 25 000 nimeä. Suku-
rekisterissä on kaikkiaan 381 jäsentä, joista naisia
196, miehiä 185, ainaisjäseniä 20, kunniajäseniä 2.
Sukunimeltään Niskanen 201, omaa sukuaan
Niskanen 87.

Paperisen lehden saajia on 284, sähköisen lehden
saajia 97.

Jäsenmaksu puuttuu tältä vuodelta 70 jäseneltä.
Kahtena perättäisenä vuotena jäsenmaksunsa
laiminlyönyt poistetaan jäsenrekisteristä.

Osoitteen muutokset, tiedustelut, sukutietojen
tallennus:

**Antti Niskanen, Näätätie 16 A 00800 HELSINKI,
rekisteri.niskanen@kolumbus.fi, 040500 561.**

Haaste sinulle!

Tiedätkö henkilöitä, jotka ovat sukua, mutta eivät ole vielä sukuseuran jäseniä?

Seuramme jäsenmäärä on vuosia ollut vajaa 400 maksanutta jäsentä ja samaan aikaan seuran jäsenten keski-ikä on noussut lähelle 60-vuotta. Seuramme hallitus päättikin ottaa tämän vuoden teemaksi jäsenmäärän kasvattamisen, jotta seuran toiminta voidaan turvata myös tulevina vuosina.

Leikkimielisessä kisassa voit värvätä seuralle uusia jäseniä. **Tämän vuoden aikana kolme eniten uusia jäseniä hankkinut seuramme jäsen palkitaan pienellä tuotepalkinnolla.**

Uudet jäsenet puolestaan saavat seuran logolla varustetun kauppakassin. Seuran jäseneksi voi liittyä seuran kotisivujen kautta (<https://niskaset.info/>) tai ilmoittamalla tietonsa jäsenrekisterin hoitajalle Antti Niskasella (reskiteri.niskanen@kolumbus.fi, p. 040 500 0561)

Värväämiensä uusien jäsenten lukumäärän voi ilmoittaa vuoden loppuun mennessä seuran sihteerille Markku Niskaselle (p. 040 596 3528, markkun45@gmail.com)

Liity jäseneksi!

Ellet vielä ole sukuseuran jäsen, voit liittyä seuran jäseneksi kotisivuilla: www.niskaset.info olevalla lomakkeella tai postittamalla oheisen jäsenkortin tiedot os. rekisteri.niskanen@kolumbus.fi tai Antti Niskanen, Näättätie 16 A 00800 HELSINKI.

Etunimi	Sukunimi
Syntymäaika	Syntymäpaikka
Omaa sukua	
Lähiosoite	
Postinumero	Postitoimipaikka
Puhelin	Sähköposti
Haluan lehden sähköisenä ☐ kyllä	Haluan lehden paperisena ☐ kyllä (rastita)

www.niskaset.info

*Mä yksin soutelen yössä
ja laulelen hiljaksen
ja katson, vierellä venhon
kuin leikkivät väreet veen.*

*Ja aaltojen laillapa aatteet
myös mulla ne karkeloi,
ne eelle purteni entää,
en seurata niitä voi.*

*Ja tuonne ne aattehet kiittää
kodin armahan valkamaan,
siell' äitini varmaan valvoo
ja vuottavi poiuttaan.*

*Mut aatteita paljon, paljon
jää purteni jälkehen:
jäi impeni ihana sinne
surumielellä rannallen.*

*Oi, onkohan taivaan alla
viel' onnea suurempaa,
kun keskellä kahden lemmen
näin lempien soutaa saa!*

- Eino Leino

Myyntituotteita

Sukuseuran ISÄNNÄNVIIRI

Viirin tyviosassa on sukuseuran logo ja muu osa on sinivalkoinen. Viiriä on saatavana kaksi kokoa.

40x400 cm, yleisin 8-9 metrin lipputankoon

68 € + postitusmaksu

35x350 cm, 6-7 metrin lipputankoon

60 € + postitusmaksu

NISKASIA SUKUPÄIVILLÄ -kirja

75-sivuinen kuvakirja kertoo kuvin ja sanoin kymmenestä Niskasten sukokouksesta.

Nyt yksissä kansissa sukutapaamisten ikimuistoiset kuvat. Kirja sopii erinomaisesti lahjakirjaksi.

25 € + postitusmaksu

LIPPIS Niskasten logolla

Vahvaa, harjattua puuvillatvilliä, sandwich lippa koristeraidalla, tarrakiinnitys.

15 € + postitusmaksu

KASSI Niskasten logolla

Lyhyillä kädensijoilla laadukas, kestävä ja pestävä kierrätettävää laminoitua nonvovenia, koko 46x46x17 cm.

6 € + postitusmaksu

SUKUSTANDAARI

Sukuseuran pöytästandaarin heraldinen selitys: Valkoisella kankaalla musta kärrynpyörä, jonka keskellä punainen tapuli. Ovi, luukku ja tupsut keltaiset. Kärrynpyörä kuvaa ajanratasta, sukupolvien kiertokulkua sekä entisajan kulkuvälinettä. Tapuli kuvaa suvun ikiaikaista asuinpaikkaa Pielavedellä. Tilaa lahjaksi, muistoesineeksi tai juhlapöydän arvokkaaksi koristeeksi suvun tunnus pöytästandaari.

30 € + postitusmaksu

PARHAIMMAT ONNITTELUT -kortit

Toimitetaan 5 kpl nipuissa

15 € + postitusmaksu

LÄMMIN OSANOTTO -adressi

12 € + postitusmaksu

 Niskaset
www.niskaset.info

MYYNITUOTTEIDEN TILAUKSET:

Markku Niskanen puhelimella, tekstiviestillä tai sähköpostilla

040 5963 528, markkun45@gmail.com

Sukuseuran hallitus 2024-2027

Puheenjohtaja
Hannu Niskanen
Helsinki
p. 045 809 2900
hannukk.niskanen@gmail.com

Jäsenrekisterin hoitaja
Antti Niskanen
Helsinki
p. 040 500 0561
rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

Varapuheenjohtaja
Eero Niskanen
Pyhäsalmi
p. 0400 681 845 e
eroniskanen09@gmail.com

Jäsenlehden toimitus
Hanna Niskanen
Kuopio
p. 050 343 6154
hannariniskanen@gmail.com

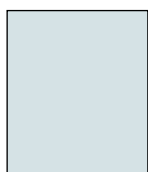
Rahastonhoitaja
Tuula Niskanen
Helsinki
p. 050 436 8015
tniskanen423@gmail.com

Sihteeri/myyntituotteet
Markku Niskanen
Seinäjoki
p. 040 596 3528
markkun45@gmail.com

Jäsenlehtivastaava
Jouko Niskanen
Sotkamo
p. 044 514 4143
jouko43niskanen@gmail.com

Varajäsen
Mauno Niskanen
Jyväskylä
p. 040567 4358

Lehden toimitus pyytää sukuseuran jäseniltä ja lehden lukijoilta muisteluja, tarinoita, haastatteluja, runoja, valokuvia – ja kaikkia mahdollisia tuotoksia.

Lähetä sähköpostilla niskjo@hotmail.com tai
kirjeellä os. Jouko Niskanen
Peltokatu 5, 88600 SOTKAMO

Kiitokset tähän lehteen aineistoa toimittaneille!

Niskaset

www.niskaset.info

Lehden toimituskunta: Hanna Niskanen • Hannu Niskanen • Jouko Niskanen, niskjo@hotmail.com
Kannen kuva: Jouko Niskanen • Painos: 320 kpl
Taitto ja paino: Kuopion Liikekirjapaino Oy